

Františkovo slovo

č.132

Papežův recept na nová povolání: modlitba, přijetí, pohyb

Běda, kdyby církev hlásala sebe samu, ztratila by kompas a nevěděla kam jít!

Papež v římské farnosti Setteville: Být svědkem Krista neznamena být svatým

Jít tam, kde je naše naděje

Dotýká se můj život Ježíšova srdce?

Papež: Pravý ekumenismus se zakládá na společném obrácení k Ježíši Kristu

Křesťané se mají vymanit ze světských pošetilostí

výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Papežův recept na nová povolání: modlitba, přijetí, pohyb

Vatikán. Pátečním zveřejněním přípravného dokumentu k XV. zasedání řádné biskupské synody církev oficiálně zahájila přípravu na tuto událost, věnovanou mladým lidem. Originální příspěvek v tomto smyslu přinesl papež František, když 5. ledna přijal účastníky kongresu, který každoročně pořádá Úřad pro pastorační Italské biskupské konference. Papežovu improvizovanou reflexi přinesl v upravené textové formě týdeník *L'Osservatore Romano* (12.1.2017). Odvíjí se od motta zmíněného kongresu – pobídky „Rychle vstaň“ (Sk 12,7), s níž se anděl obrací na vězněného Petra. Překlad tohoto papežova textu přinášíme v plném znění:

„Napadlo mne, že když se anděl ve vězení obrátil s touto výzvou na Petra, apoštol nic nechápal. „Vstaň, vezmi si plášť...“ Nevěděl, zda sní, ale nebyl to sen. „Pojď za mnou...“ Brána věznice se otevřela a Petr se ocitl na ulici. Až tam si uvědomil, že je to skutečnost, a nikoli sen. Boží anděl ho vysvobodil, řekl mu: „Vstaň!“ A Petr rychle vstal a šel – ale kam? Jistě tam, kde je křesťanské společenství. Šel skutečně do jednoho domu, kde se za něj modlili... Modlitba... Tluče na dveře, přichází služka, podívá se na něj, ale místo, aby otevřela, zase odchází pryč. (...) To je komplex – komplex lidí, kteří ze strachu a z pocitu ohroženého bezpečí raději zavírají dveře. Kladu si otázku, kolik mladých lidí, mužů a žen, dnes v srdci slyší ono „Vstaň!“ a kolik z nás – kněží, zasvěcených osob, řeholnic – před nimi zavírá dveře, a vše se končí frustrací... (...).

Vím, že ve světě jsou diecéze, které jsou požehnané množstvím povolání. Ptal jsem se proto tamních biskupů, co pro to udělali. Především to byl každý měsíc biskupský list všem lidem, kteří se chtěli modlit za nová povolání – ať to byli stařenky, nemocní, manželé. Dostávali jednou měsíčně dopis s duchovní myšlenkou jako pomůcku doprovázející modlitbu. Nesmíme totiž zapomínat, že hlavní úlohou biskupa je modlitba a hned po ní hlásání evangelia, což netvrdí teologové, nýbrž to bylo vysloveno už apoštoly. Mohli bychom sepsat velkolepé pastorační plány a co nejdokonaleji je zorganizovat, ale bez modlitby budou jako nekvašený chléb. Neponese je síla modlitby, která je to nejhlavnější...

Mluvím tu ze všeobecného hlediska, ale rád bych dosvědčil, že italští faráři jsou skutečně schopní. Nikde jinde – v jiných diecézích, ani ve své vlasti – jsem neviděl tak silná farní sdružení jako zde. Stačí pomyslet na dobrovolnickou práci, kterou Itálie vyniká a kterou jinde nenajdete. Je to velké dílo – a kdo stál u jeho zrodu? Faráři! Venkovští faráři, kteří slouží v jedné, dvou, třech obcích, dojíždějí do nich a znají jménem všechny místní lidi, včetně jejich psů. A pak tu jsou oratoře – v italských farnostech velmi pevné instituce. Někdy ale – a zde opět mluvím o celém světě – člověk přijde do farnosti a na dveřích najde nápis: „Přijímací hodiny v pondělí, čtvrtek a pátek od 15 do 16“, anebo „Zpovídá se v tu či onu hodinu“. Když se vrátím do své předchozí diecéze, kolikrát se ve farnostech setkáme s farní sekretářkou, zasvěcenou ženou, která sice lidi přijímá, ale zároveň je děsí! Dveře jsou sice otevřené, ale sekretářka vycení zuby a lidé se dají na útěk! Přijetí je potřebné! Pokud chceme mít povolání, je nezbytné přijímat. A také mít domov, v kterém přijímáme.

Když mluvíme o mladých lidech, přijetí se tu někdy jeví poměrně obtížně. Mladí lidé nás unavují, protože stále přicházejí se svými nápady (...) a také tropí příliš hluku. Jestliže však máme zájem o nová povolání, jiný recept není: otevřené dveře, modlitba, sedět jako přikovaní na židli a poslouchat mladé lidi. Dále musíme dávat pozor na to, co mladí lidé vlastně hledají, protože mládež se mění s dobou. Za mých časů vládla móda schůzování. „Dnes budeme mluvit o lásce“, řeklo se a každý se na toto téma připravil a pak se diskutovalo... Nás to uspokojovalo a po schůzi jsme se třeba zašli podívat na stadion na fotbalový zápas, protože televize ještě neexistovala, a byl klid. Pěstovala se charita, chodilo se do nemocnic, všechno hladce běželo, ale – v obrazném slova smyslu – jsme byli spíše nehybní. Dnešní mladí však potřebují pohyb, chůzi – když pracujeme na nových povoláních,

je třeba se s mladými lidmi vydat na cestu a to jediné tak, že je doprovázíme. Putující apoštolát! Ale jak chodit? Máme si snad zaběhnout maraton? Ne – **je nutná vynalézavost, vymýšlet pastorační činnost, při které by mladí lidé něco dělali, například jet o prázdninách na misijní týden do nějaké země, pomáhat v sociální oblasti, chodit každý týden na návštěvy do nemocnice, ve velkých městech nosit jídlo bezdomovcům, kterých je tam dost... Mladí lidé něco takového potřebují a cítí, že jsou církví, když něco takového dělají.** Včetně těch mladých, kteří třeba nechodí ke zpovědi nebo přijímání. Když je rozpohybujete, uvidíte, že potom půjdou i ke zpovědi a přijímání. Když kráčíme, Pán mluví a volá. A také přicházejí nápady – měli bychom podniknout to či ono, chtěl bych něco udělat – a tak se mladí lidé dají strhnout problémy druhých lidí. Krácející, nikoli nehybná mládež. Stojící mládež, která má všechno zajištěné, už odešla do penze! A kolik takových dnes potkáváme! Mladé, kteří mají všechno zajištěné, už život penzionoval. Sice studují a budou vykonávat nějaké povolání, ale srdce již mají zavřené. Jsou to důchodci. A proto je nutné jít, kráčet s nimi, přimět je k chůzi a pochodu. Na cestě totiž najdou otázky, na které se obtížně hledá odpověď. Když navštěvuji různé země anebo cestuji zde po Itálii, většinou se snažím setkat nebo poobědvat se skupinou mladých lidí. Musím doznat, že otázky, které v těch momentech kladou, mne rozechvívají, protože člověk neví, jak odpovědět... Tato mládež je neklidná – v pozitivním slova smyslu, protože hledají – a onen neklid je Boží milostí. Neklid nelze zastavit. Někdy pronesou nějakou hloupost, ale mají v sobě neklid, a právě to se cení. Je nutné dostat tento neklid do pohybu.

„Vstaň!“ – a to obnáší otevřené dveře, modlitbu, blízkost a naslouchání. Namítnete, že někdy jsou tak nudní! Přesto naslouchejte, chodte s nimi, navrhněte, co dělat. Mladí lidé rozumějí lépe jazyku rukou, než řeči hlavy a srdce, dobře chápou, co dělat. S myšlením jsou trochu na štíru, ale jsou chápaví a dobře odvedou práci, kterou jim zadáte. Jejich vnímavost je dobrá, jsou schopni ostrých úsudků – trochu musíme usměrnit hlavu, ale to přijde až potom, časem. A konečně to poslední, co mi přichází na mysl v souvislosti s pastorační povolání, je svědectví. Je pravda, že chlapec nebo dívka slyší Pánovo volání, avšak povolání je vždy konkrétní a alespoň ve většině případů je spojeno s přáním: „Chtěl bych být jako *on* nebo jako *ona*“. Naše svědectví – svědectví schopných kněží a schopných sester – mladé lidi přitahuje.

Vzpomínám na přednášku jedné řeholní představené, která na jisté zahraniční koleji shromáždila celou výchovnou komunitu onoho vzdělávacího zařízení, jež spravovala její kongregace. Tato matka představená namísto toho, aby mluvila o problémech výchovy a mladých lidí, začala slovy: „Musíme se modlit za kanonizaci naší matky zakladatelky“ a strávila víc než půl hodiny řečmi o zakladatelce kongregace, o nutnosti zázraku atd. Školní personál si ale v duchu myslel, proč to všechno musí poslouchat, když potřebuje úplně jiné poselství...“ Na konci přednášky se přihlásila jedna z profesorek, odvážná žena, kterou jsem poznal, a řekla: „Matko, mohla bych něco říci?“ „Jistě!“ „Zakladatelka vaší kongregace nikdy nebude svatořečená.“ „Jak můžeš něco takového říct?“ „Je totiž v očištění, protože vás založila! Když totiž matka představená může být tak hloupá, abych neutila silnějšího výrazu, znamená to, že vás zakladatelka nedovedla vychovat.“ (*smích v obecenstvu*) A není to tak? - Mladí lidé na vás musí vidět to, co hlásáte, to, co vás vedlo k tomu, aby se z vás stali kněží, řeholnice a také laici, kteří usilovně pracují v Pánově domě. A nikoli lidé, kteří hledají vlastní bezpečí, zavírají dveře, děsí druhé, mluví o nezajímavých tématech, nudí mládež a nemají na ni čas... tak to nejde! Žádá se po vás výrazné svědectví!“

Angelus

15.1.2017

Běda, kdyby církev hlásala sebe samu, ztratila by kompas a nevěděla kam jít!

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Jádrem dnešního evangelia (*Jan 1,29-34*) jsou tato slova Jana Křtitele: „*Hle, beránek Boží, který snímá hříchy světa!*“ (*v.29*). Slova doprovázená pohledem a gestem ukazujícím na Něho, na Ježíše.

Představme si tu scénu. Jsme na břehu řeky Jordán. Jan Křtí za přítomnosti mnoha lidí,

mužů, žen a dětí různého věku, kteří tam přišli, aby přijali křest z rukou onoho muže, který mnohým připomínal Eliáše, velkého proroka, který o devět století dříve, očistil Izraelity od idolatrie a přivedl je zpět k pravé víře v Boha Smlouvy, Boha Abrahama, Izákova a Jakubova.

Jan káže, že se přiblížilo Boží království, objeví se Mesiáš a je třeba se připravit obrácením a spravedlivými skutky; začne u Jordánu křtít, aby lidu podal konkrétní prostředek lítosti (srov. Mt 3,1-6). Tito lidé přicházeli, aby litovali svých hříchů, konali pokání a změnili svůj život. Jan ví, že Mesiáš, zasvěcený Pánu, je již blízko, a rozpoznávacím znamením bude, že na Něm spočine Duch svatý, neboť On přinese pravý křest, křest Ducha svatého (srov. Jan 1,33).

A ten okamžik přichází: **Ježíš se objeví na břehu řeky mezi lidmi – hříšníky – jako jsme my všichni. Je to Jeho první veřejný akt, první věc, kterou učiní**, jakmile ve třiceti letech odejde z Nazaretského domu: jde do Judska, k Jordánu a nechá se od Jana pokřtít. Víme, k čemu došlo – připomínali jsme to minulou neděli – na Ježíše sestoupil Duch svatý v podobě holubice a Otcův hlas Jej prohlásil za milovaného Syna (srov. Mt 3,16-17). Toto znamení Jan očekával. To je On! Ježíš je Mesiáš. Jan užasne, protože se představil netušeným způsobem, tedy mezi hříšníky a přijímá křest jako oni, ba dokonce pro ně. Duch svatý však Jana osvěcuje a dává mu pochopit, že takto se naplňuje Boží spravedlnost a Boží plán spásy: **Ježíš je Mesiáš, Král Izraele, avšak nikoli mocí tohoto světa, nýbrž jakožto Beránek Boží, který bere na sebe a snímá hříchy světa.**

Takto Ho Jan ukazuje lidem a svým učedníkům. Jan měl totiž početný okruh učedníků, kteří si jej zvolili za duchovního vůdce, a právě někteří z nich se stali prvními Ježíšovými učedníky. Dobře známe jejich jména: Šimon, později nazvaný Petr, jeho bratr Ondřej, Jakub a jeho bratr Jan. Všichni byli rybáři, všichni Galilejci jako Ježíš.

Drazí bratři a sestry, proč jsme se tak dlouho pozastavili nad touto scénou? Protože je rozhodující! To není anekdota. Je to historický fakt! **Tato scéna je rozhodující pro naši víru; a je rozhodující také pro misijní poslání církve. Církev je v každé době povolána konat to, co učinil Jan Křtitel, totiž ukazovat lidem Ježíše a říkat: „Hle, beránek Boží, který snímá hříchy světa!“**. On je jediný Spasitel! On je Pán, je pokorný, mezi hříšníky, ale je to On, není žádný jiný, mocnější, který přijde, ne, ne – je to On!

Toto jsou slova, která my kněží denně opakujeme při mši, když prezentujeme lidu chléb a víno proměněné na Tělo a Krev Kristovu. Toto liturgické gesto vyjadřuje veškeré poslání církve, která nehlasá sebe samu. Běda, běda, kdyby církev hlásala sebe samu; ztratila by kompas a nevěděla kam jít! Církev hlásá Krista, nepřivádí k sobě, nýbrž ke Kristu. On a jedině On totiž zachraňuje svůj lid z hříchu, osvobozuje ho a uvádí do země opravdové svobody.

Panna Maria, Matka Beránka Božího, ať nám pomáhá věřit v Něho a následovat Jej.

16.1.2017

Papež v římské farnosti Setteville: Být svědkem Krista neznamená být svatým

Vatikán. Poté, co během jubilejního roku papež František pozastavil pastorační návštěvy ve farnostech římské diecéze, se v neděli odpoledne vrátil na území obce Guidonia, vzdálené zhruba dvacet kilometrů severovýchodně od hlavního města. Petruův nástupce už sem jednou zavítal v roce 2014; nyní se jeho cílem stala tamní šestitisícová farnost Setteville s kostelem Panny Marie. A také konkrétní skutek tělesného milosrdenství – návštěva nemocného kaplana, o. Giuseppeho Bernardina, který je ve čtyřiceti šesti letech upoután na lůžko v důsledku amyotrofické laterální sklerózy. Toto první setkání ihned po papežově příjezdu se neslo ve znamení ticha a modlitby. Papež k nemocnému tiše promlouval a udělil mu svátost

pomazání nemocných. Jak ale pro naše mikrofony uvedl farář, o. Luigi Teodoldi, pro nemocného musela být papežova přítomnost velikou útechou.

"To je zcela zřejmé, protože vše vnímá, ačkoli se nemůže nijak vyjádřit. Dva a půl roku žije v celkové imobilitě, nikdy si nemohl nic přečíst, ani pomocí počítače. Je velikou milostí, že se proti svému stavu nikdy nevzepřel. Modlil jsem se za jeho uzdravení, ale tato milost je mnohem větší – přijal svůj stav, nikdy nebyl nevrlý, ani popudlivý. Dokud mohl, komunikoval očima, ještě před pár měsíci to bylo možné, ale teď už se nevyjadřuje ani zrakem..."

U nemocného kněze se kromě profesionálních ošetřovatelek dnem i nocí střídá dvacet mladých lidí, vysvětluje dále o. Luigi. Někteří z nich mají děti a patří k rodinám, na které se farnost přednostně zaměřuje. Také proto v ní nechybějí nová povolání.

"Je zde osm neokatechumenátních komunit, stovka skautů, sto třicet mladých lidí od 13 do 18 let, kteří přijali svátost biřmování a nyní jednou týdně docházejí do farnosti na formační setkání. Rád bych zdůraznil právě toto hledisko – mladé lidi přitahuje víc formace, než rekreační aktivity. Když bychom totiž jako farnost v oblasti sportovního vyžití a zábavy chtěli konkurovat světu, už na začátku jsme prohráli a navíc budeme vypadat směšně."

Říká o. Teodoldi, který v neděli odpoledne provázal papeže Františka svou farností. Při dalším setkání s nemocnými, postiženými a starými farníky rovněž převažovala gesta nad slovy, zato při zastávce s mladými lidmi se rozproudil více než půlhodinový dialog. „Jsme tady, protože nás Pán miluje“, pronesla jedna z dívek a papež František navázal na její slova otázkou, zda tedy ostatní mladé lidi Bůh nemiluje a proč také nepřišli.

"Ona mládež také slyší Pánovo slovo – ale není problém v tom, jakým stylem jim ho předáváme? Když někdy poslouchám mladé lidi anebo katechety, docela se nudím. Sice mluvíme o Pánu, ale s jistým smutkem. Jeden z vás vyslovil slovo „radost“ a právě v něm spočívá tajemství. Je třeba mluvit o Pánu s radostí – tomu se pak říká „křesťanské svědectví“. Mluvme tedy o Pánu s radostí – včetně radosti vlastního života, to znamená uskutečňujeme svým životem to, co hlásáme o Pánu."

Jak můžeme někomu vysvětlit, že víra je důležitá, zajímalo jednoho z přítomných.

"Nemáme nic vysvětlovat. Pokud máte nevěřícího kamaráda nebo kamarádku, nesmíte je přesvědčovat: Musíš věřit, protože se věci mají tak či onak – a podat příslušné vysvětlení. Něčemu takovému se říká proselytismus a to křesťané nemají dělat. Když tedy nemohu nic vysvětlovat, co mám dělat? Žít takovým způsobem, aby se ten člověk sám zeptal: Proč takto žiješ? Proč jsi to udělal? A tehdy mohu začít s vysvětlováním..."

Mladí farníci z římské periferie chtěli dále vědět, co papež osobně považuje za největší Boží dar.

"Nevím, co bych vám řekl, protože teoreticky bych mohl odpovědět – největší dar je víra. Ano, to je pravda, ale já vnímám jako veliký Boží dar svou rodinu – tatínka, maminku, pět sourozenců, celou rodinu. Život v rodině je pro mne velkým darem, a proto má rodina svou důležitost..."

Víru je možné ztratit, připustil papež František v odpovědi na další otázku, ale časem ji opět nalezneme.

"Jsou dny, kdy je všechno temné a tmavé...Také jsem v životě kráčet takovými dny, ale není třeba se jich děsit, nýbrž se jen modlit a mít trpělivost. Pán se pak ukáže, posílí tě ve víře a pomůže jít dál. (...)Včera, když jsem křtil třináct dětí z oblastí zasažených zemětřesením, mezi rodiči byl jeden otec, kterému zemřela žena. „Ztratil jsem svou lásku“, řekl mi. Člověk si

pomyslí – může tento muž po takové tragédii ještě mít víru? A co když řekne, že nevěří... Tady nastupuje ticho, doprovázení, úcta k oné duševní temnotě. Záleží na Pánu, aby jeho víru opět probudil. Víra je Boží dar a naším úkolem je o něj pouze pečovat... Víry nedosahujeme studiem, dostáváme ji darem."

Děti jsou velký dar i velká obtíž – protože pláčou, nenechají nás vyspat a nikdy se neví, co mají v úmyslu, obrátil se papež chápavě k téměř padesáti manželským párům, které vloni přinesly své děti ke křtu. Jejich biskup vzpomenu na svého profesora filozofie, tedy zdánlivě odtažitého předmětu, který při hře s dětmi viditelně mládnul. „Dětem byla dána milost činit nás mladšími“, uzavřel papež a dal rodičům důležitou radu:

"Je normální, že se manželé nepohodnou. Je to něco normálního a je spíše vzácné, když se to neděje. Radím vám ale, aby vás vaše děti nikdy neviděly a neslyšely, když se hádáte. Hádky je zdravá a také úlevná, ale ať vás při ní děti nevidí, protože jinak trpí a cítí se opuštěné."

V naplněném programu již nezbylo mnoho času na rozhovor se stovkou pastoračních pracovníků. Osobně mířenou otázku, zda sleduje filmy a poslouchá hudbu, papež využil k pastoračnímu doporučení:

"Existují velmi dobré filmy, které nám mohou prospět a přimět nás k zamyšlení. Když jsem byl v Buenos Aires, využíval jsem filmy při katechezi – například Kurosawovu „Srpnovou rapsodii“, abych vysvětlil dialog mezi dětmi a prarodiči, anebo dánsko-francouzský film „Babetina hostina“ o nezištné Ježíšově lásce v eucharistii. Ten jsem vždy pouštěl novým akolytům. Jednu sobotu jsme si pustili film, další o něm diskutovali, třetí týden následovala katecheze."

V odpovědi farníkovi, který se svou ženou působí šestým rokem na misiích v Rakousku, papež vyzdvihl důležitost každodenní „malé domácí misie“ na pracovišti, v rodné čtvrti a ve školách a také nezbytnou odvahu k položení života.

"To k misii patří – člověk vše opouští a je možné, že se nevrátí. To je trochu ošklivé, ale zároveň krásné. Avšak je tu nutné povolání. Sám sebe povolání nemohu."

Po zpovědi čtyř farníků papež slavil s celým společenstvím nedělní eucharistii a ve spatra proneseném kázání je vyzval, aby po vzoru sv. Jana Křtitele vydávali svědectví o Kristu.

"Být křesťanem především znamená dosvědčovat Ježíše Krista. Právě to učinili apoštolové, a proto se křesťanství rozšířilo do celého světa. Svědectví je totéž co mučednictví. Vydáváme svědectví v malém a někteří mohou dospět také k velkému svědectví – položit život v mučednictví jako apoštolové."

Všem dvanácti apoštolům však nebyl cizí hřích, závist, žárlivost, dokonce zrada, upozornil papež, a přesto se stali svědky spásy přinesené Ježíšem Kristem, která je vedla k obrácení.

"Být svědkem neznamena být svatý, nýbrž ubohý muž či žena, kteří říkají: Ano, jsem hříšník, ale Ježíš je Pán a já o něm vydávám svědectví. Snažím se každodenně konat dobro, napravit svůj život, jít správnou cestou."

Jak nicméně papež poznamenal, při četbě evangelia nenarazil u apoštolů na dnes hojně rozšířený typ hříchu – pomluvu za zády druhých lidí a přesvědčení o vlastní nadřazenosti.

"Všichni jsme hříšníci. Avšak společenství, kde jeden druhého pomlouvá, není schopné vydávat svědectví. Chcete mít dokonalou farnost? Vyhněte se klepům! Pokud máš něco proti druhému člověku, řekni mu to zpříma do očí, anebo zajdi za farářem. To je známka, že ve farnosti působí Duch svatý."

V samém závěru papež František pozdravil velké zástupy lidí, kteří se už kolem poledního začali shromažďovat před kostelem a sledovali celý průběh návštěvy prostřednictvím velkoplošných obrazovek. Kolem sedmé hodiny večer se Petrův nástupce ze severovýchodního předměstí Říma vydal zpět do Vatikánu.

Jít tam, kde je naše naděje

Vatikán. Budte odvážnými křesťany, zakotvenými v naději a schopnými přečkat temné chvíle – kázal papež František při ranní mši v kapli Domu sv. Marty. A mluvil také o líných křesťanech, pro něž je církev hezkým parkovištěm.

„Ke křesťanovi patří životní odvaha,“ řekl papež v úvodu své homilie, kterou rozvíjel na základě liturgického čtení z listu Židům (6,10-20). **Horlivost, o které je tam řeč, je odvaha k cestě vpřed, a musí být součástí našeho postoje k životu** podobně jako u těch, kdo trénují, aby zvítězili,“ řekl papež a dodal: „Nikoli žít v mrazáku, aby všechno zůstalo tak, jak je.“

„Líní křesťané, kterým se nechce jít vpřed, křesťané, kteří nebojují, aby věci měnili a dělali nové věci, jež by prospěly všem... takoví jsou líní, zaparkovaní křesťané, kteří v církvi našli hezké parkoviště. A když říkám křesťané, myslím tím laiky, kněze i biskupy... všechny. Takoví zaparkovaní křesťané však existují! Pro ně je církev parkoviště, které chrání život, a využívají všech možných zabezpečení. Tito nehybní křesťané mi připomínají něco, co nám jako dětem říkali prarodiče: Dej pozor na stojatou, netekoucí vodu, protože ta se kazí jako první.“

„Křesťany dělá odvážnými naděje, zatímco líní křesťané jsou bez naděje, v penzi, pokračoval papež. „Je krásné jít po mnoha letech práce do penze, avšak prožít v penzi celý život, je nepěkné. Naděje je však kotvou, které se držíme, abychom zápasili i v těch nejtěžších momentech.“

„A to je dnešní poselství: naděje, ta, která neklame, a sahá dál. »V této naději máme bezpečnou a pevnou kotvu pro duši« (Žid 6,19). Naděje je kotvou, kterou jsme hodili a držíme se provazu, ale jdeme tam, kde je naše naděje. Neříkat si »Ano, nebe je krásné, ale já zůstanu...«. Nikoli! Naděje znamená bojovat, držet se provazu a dojít až tam. **V každodenním boji je naděje ctnost horizontů, nikoli uzavřenosti!** Možná je ctností, která je chápána nejméně, ale je nejsilnější. Naděje a život v naději se stále odvážným pohledem vpřed. Někdo může říci: »Ano, otče, ale někdy přijdou těžké chvíle, všechno je temné, co potom?« Chytni se provazu a vydrž!“

„Nikomu z nás nebude život darován, je třeba úsilí anebo trpělivosti“, poznamenává papež. „Je zapotřebí mít odvahu jít vpřed a vydržet. Odvážní křesťané často chybují, všichni chybujeme. Chybuje ten, kdo jde kupředu, zatímco ten, kdo je nehybný, vypadá jako bezchybný.“

„Položme si otázku: jaký jsem? Jaký je můj život víry? Je to život s horizontem, nadějí a odvahou jít vpřed, anebo vlažný život, který nedovede přečkat nepěkné chvíle? Kéž nám Pán daruje milost, jak jsme prosili ve vstupní modlitbě, abychom překonali svoje sobectví a nebyli zaparkovaní, nehybní a sobečtí křesťané, kteří hledí jen na sebe, nedovedou pozvednout hlavu a dívat se na Něho. Pán ať nám daruje tuto milost.“

Dotýká se můj život Ježíšova srdce?

Vatikán. Křesťanský život je zápas, ve kterém vítězí ten, kdo se dá přitáhnout Ježíšem, učil dnes papež František při ranní mši v Domě sv. Marty. Petrův nástupce varoval před pokušením, které nás zavádí na nesprávnou cestu a připomenul, že Ježíš přišel, aby zamezil působení zla v našich srdcích.

Ježíš a zástupy – tento výjev zavalil Svatému otci podnět ke kázání, které se odvíjelo z dnešního evangelního perikopy (Mk 3,7-12). Vypráví o tom, jak za Ježíšem přicházelo velké množství lidu z různých krajů. Proč za ním tyto zástupy přicházely?, ptal se papež. Evangelium vypovídá, že mezi nimi byli nemocní, kteří se chtěli uzdravit. Byli tu také jiní lidé, kteří rádi Ježíšovi naslouchali, protože nemluvil jako učitelé Zákona, nýbrž jako ten, kdo má moc, a tak se dotýkal jejich srdcí. Lidé se za Ježíšem hrnuli spontánně, nebyli sváženi autobusy, jak se to děje při manifestacích, kde se člověk musí ukázat, aby neztratil pracovní místo, komentoval papež s hořkou ironií. Lidé šli za Ježíšem, protože tu něco cítili, a tlačili se na něj natolik, že Ježíš musel požádat o loďku a oddálit se od břehu Galilejského jezera.

"Přicházeli tito lidé za Ježíšem? Ano! Bylo to z důvodu nějaké potřeby? Ano! Některé z nich sice poháněla zvědavost – jako například skupiny asketů, ale ti byli v menšině... Ony zástupy přitahoval Bůh Otec – právě On přiváděl lidi za Ježíšem. A to v takové míře, že Ježíš vůči nim nemohl zůstat lhostejný a nehybný, jako učitel, který pronese svou přednášku a pak si myje ruce. Nikoli, zástupy se dotýkaly Ježíšova srdce. Samo evangelium říká: Ježíšovi bylo těch lidí líto, protože byli jako ovce bez pastýře. Bůh Otec prostřednictvím Svatého Ducha přitahuje lidi k Ježíši."

Je zajímavé, poznamenal dále Svatý otec, že tento úryvek evangelia, který zprvu mluví o nadšených zástupech, končí vyprávěním o nečistých duchách, kteří při pohledu na Ježíše křičí: „Ty jsi Syn Boží!“

*"Vyslovují pravdu, tlumočí skutečnost, kterou každý z nás vnímá, když se k Ježíši přiblíží. Nečistí duchové se snaží této blízkosti zabránit a vedou s námi válku. Někdo může říci: „Jsem silně katolicky založený, chodím stále na mši a, díky Bohu, nikdy – skutečně nikdy – nemám žádná pokušení!“ Modli se, protože jsi na špatné cestě! **Křesťanský život bez pokušení není křesťanský – je možná ideologický, gnostický, ale nikoli křesťanský. Když totiž Otec přitahuje lidi k Ježíši, je tu někdo jiný, kdo je vleče protichůdným směrem a v našem nitru rozpoutává boj! Apoštol Pavel proto mluví o křesťanském životě jako o zápase, každodenním boji. Je to boj!**"*

Zápasíme, abychom zvítězili nad dáblovou říší, říší zla, a zničili ji. Ježíš přišel, aby porazil Satana a zlomil jeho vliv na naše srdce. Zatímco Otec přitahuje zástupy k Ježíši, zlý duch vždy usiluje o jejich záhubu. Život křesťana proto spočívá v boji – buď se dá Otcem přitáhnout k Ježíši anebo může říci: Setrvám v klidu a pokoji. Pokud však chceš jít dál, zdůraznil papež František, musíš bojovat, vnímat své zápasící srdce, aby v něm Ježíš zvítězil.

"Zamysleme se nad svým srdcem – vnímám, že se v něm svádí boj? Mezi pohodlností a službou druhým, mezi zábavou a modlitbou či adorací? Cítím, že tu probíhá zápas? Je v něm vůle po konání dobra anebo něco jiného, co se jeví asketicky, ale brání mi v pohybu? Věřím tomu, že Ježíšovo srdce cítí dojetí, když pohlédne na můj život? Pokud tomu totiž nevěřím, musím se hodně modlit o milost takové víry. Každý z nás ať prohledá své srdce a zjistí, v jaké je situaci. A prosme Pána, abychom byli takovými křesťany, kteří dokážou rozlišit, co se děje v jejich srdci, a dobře zvolit cestu, kterou nás Otec přitahuje k Ježíši."

Papež: Pravý ekumenismus se zakládá na společném obrácení k Ježíši Kristu

Vatikán. V rámci včera zahájeného Týdne modliteb za jednotu křesťanů přijela do Říma ekumenická delegace z Finska. Už po třicet let vždy v tuto dobu oslavuje v Římě svátek sv. Henrika, patrona této skandinávské země. Sv. Henrik žil ve 12. století a jako biskup švédské Uppsaly evangelizoval území dnešního Finska, kde také zemřel mučednickou smrtí.

Jak řekl ve svém pozdravu papež František, pravý ekumenismus se zakládá na společném obrácení k Ježíši Kristu jako našemu Pánu a Spasiteli. Pokud se obracíme k Němu, přibližujeme se zároveň také jedni k druhým. Svatý otec pak zmínil svou nedávnou cestu do švédského Lundu na připomínku začátku reformace:

„Tato společná připomínka reformace měla velký význam po lidské i teologicko-duchovní stránce. Po padesáti letech oficiálního ekumenického dialogu mezi katolíky a luterány se nám podařilo jasně vytyčit perspektivy, na nichž se dnes dokážeme shodnout. Jsme za to vděční. Zároveň v našich srdcích žije upřímná lítost za naše viny. V tomto duchu jsme si v Lundu připomněli, že úmyslem Martina Luthera před pěti sty lety bylo církev obnovit a nikoli rozdělit. Toto setkání nám dodalo odvalu a sílu, abychom v našem Pánu Ježíši Kristu hleděli do budoucnosti, na ekumenickou cestu, kterou jsme povoláni kráčet společně.“

Katolíci a luteráni si také znovu lépe uvědomili, že teologický dialog zůstává pro smíření zásadní a že vyžaduje trvalé úsilí, dodal papež František. „V tomto svorném společenství, které dovoluje Svatému Duchu jednat, lze dosáhnout další shody na obsazích věrouky a morálního učení církve a stále více se přibližovat plné a viditelné jednotě,“ pokračoval.

*„Rok 2017, kdy si připomínáme reformaci, tedy představuje pro katolíky a luterány privilegovanou příležitost, abychom autentičtějším způsobem žili víru, společně znovu objevovali evangelium a snažili se s novým odhodláním svědčit o Kristu. V závěru připomínkového dne v Lundu nás při pohledu do budoucnosti povzbudilo **společné svědectví víry, které vydáváme před světem, když se společně nasazujeme pro ty, kdo trpí, ty, kdo jsou potřební, kdo jsou vystaveni pronásledování a násilí. Když činíme toto, nejsme už jako křesťané rozdělení, ale jsme spojeni na cestě k plnému společenství.**“*

Řekl papež František při audienci finské luteránské delegace. Připomněl rovněž práci finské luteránsko-katolické komise, která se věnuje společné interpretaci církve, eucharistie a církevní služby. A také dvě výročí, která si Finové letos připomínají, totiž sto let založení Finské ekumenické rady a sto let nezávislého státu.

Kázání z Domu sv. Marty

20.1.2017

Křesťané se mají vymanit ze světských pošetilostí

Vatikán. Papež František v ranním kázání vyzval k překonání egoistické mentality učitelů Zákona, která se vyznačuje trvalým odsuzováním. Svatý otec si vzal podnět z dnešního prvního čtení z listu Židům (Žid 8,6-13), aby zdůraznil, že nová smlouva, kterou s námi Bůh uzavírá v Ježíši Kristu, obnovuje naše srdce a mění smýšlení.

Bůh totiž činí věci nové od samého základu, a nikoli jen na pohled, zdůraznil Petrův nástupce s poukazem na obnovu celého stvoření v Ježíši Kristu. Tato nová smlouva má určité rysy, poznamenal papež. Prvním je skutečnost, že nepůsobí pouze zvnějšku, nýbrž proniká srdcem a mění mentalitu. Nová smlouva s sebou nese změnu smýšlení, srdce, vnímání a konání.

Nastoluje jiný pohled na věc. Papež František uvedl příklad uměleckého díla, na které může architekt pohlížet chladně, závistivě anebo radostně a shovívavě.

"Nová smlouva proměňuje naše srdce a mysl, skrze které pak nahlížíme Pánův zákon. Pomysleme na učitele Zákona, kteří Ježíše pronásledovali. Vykonávali vše, co jim zákon předepisoval, měli v rukou právo a vše další. Jejich mentalita však byla Bohu vzdálena. Smýšleli sobecky, zaměřovali se sami na sebe, soudili srdcem, a to neustále. Nová smlouva mění naše srdce i mysl, nastává změna mentality."

Pán však jde dál a ujišťuje nás, že nám odpustí naše nepravosti a nevzpomene si na naše hříchy. Někdy si v myšlenkách s Pánem trochu zažertují, komentoval papež, a říkám Mu, že nemá dobrou paměť. Bůh má pro nás slabost, a proto odpouští a zapomíná.

"Zapomíná, protože odpouští. Když vidí litující srdce, odpouští a zapomíná. "Jejich nepravosti jim odpustím a na jejich hříchy už nevzpomenu". Pro nás to však znamená výzvu, abychom už Pánu své hříchy nepřipomínali, tedy nehřešili. *"Tys mi odpustil a zapomenul, a já proto mám...změnit život". Nová smlouva mne obnovuje a nutí ke změně života – nejenom k proměně srdce a smýšlení, nýbrž ke změně celého života. Máme žít bez hříchu, vzdálení hříchu. Takto Pán tvoří věci nové a všechny nás obnovuje."*

Třetím rysem nové smlouvy, pokračoval Svatý otec, je změna příslušnosti. Náležíme Bohu a neexistují pro nás jiní, pošetilí bohové. Změna mentality tedy obnáší změnu srdce, života a příslušnosti, shrnul papež. Příslušíme k novému stvoření, které Bůh tvoří s větší nádherou než první. Prosme Pána, abychom věrně kráčeli v této nové smlouvě, zněla závěrečná prosba papeže Františka.

*"Pečetí této smlouvy a Boží věrnosti má být naše věrnost práci, kterou Pán vynakládá, aby změnil naši mentalitu a srdce. Proroci hlásali: Pán promění vaše kamenná srdce na srdce z masa. **Proto je třeba změnit srdce i život**, nehřešit a svými dnešními hříchy nepřipomínat Pánu to, co už zapomenul, a změnit příslušnost – **nenáležet světskosti, duchu světa a jeho pošetilostem, nýbrž pouze Pánu.**"*